insulă euthanasică

statuie de sînge

Cîntecul cocoşilor dărîmă
noaptea merele diu pomu-
ntunecat
se-nvînesc meridiane lungi în
pasări
sudicelor mări în taină le
răspunde
sarea strînsă-n ţărm de os
copilăresc
foartc-aproape este clipa
aerul mai gol îşi cere
dreptul lui la sbor ceresc
insula euthanasică trccînd
smulge fără încetare
si din ce în ce mai blînd
trupul nostru ce se vrea
liniştei redat
fruncea-n carul marc poate
inima într-un luceafăr
şi desfăşuratul sînge
pe fantasma de catarg

auzul născut pentru stele
mirosul pentru creşterea
fructelor
tot ceea ce se desprinde de
mine
întoreîndu-se înmulţit
toamna aceasta suprapusa
pe toamna ci tor strămoşi
în catedralele cărora strig
m-au învăţat de mine să mă
despart
printre arbori
o clipă
furaegator si-mi rămînă
sîngelc depăşit
singur rostind
cuvinte fluturătoare
aprinse în ei
mistuindu-se către apus

6C

61